

— Браво бе, ти си билъ цѣлъ конь!

— Азъ тѣй си вървя винаги, — рекълъ Глупчо, а си мислѣлъ: „Ахъ, дано стигна, доде не сж се разпѣли пѣтлитѣ въ село, че ще ме издаде това проклето пиле!“

Тичалъ, тичалъ, тичалъ, — най-сетне стигнали селото. Било още тъмно. Не били пѣли още първи пѣтли. Селянинътъ слѣзълъ, навелъ се ужъ да си оправя царвудитѣ, па изкукуригалъ. Ехъ, че като се разпѣли пѣтлитѣ. Цѣлото село екнало:

— Кукуригууу! Пакъ те преварихъ, Червенко!

— Кукуригууу! Аха, азъ отъ кога съмъ буденъ, ама не ми се ставаше. Ти какъ спа, бе Пернатко? Има ли много кокошинки въ вашия курникъ?

— Кукуригууу! Остави се. Живъ ме изядоха. Ще накарамъ днесъ кокошкитѣ всичко да преровятъ и изтърсятъ.

Кукуригу, кукуригу — пѣли пѣтлитѣ. А пѣтленцето отъ Глупчовата пазва бързало да се обажда. Глупчо съвсемъ се объркалъ.